

Arrest

nr. 223 162 van 25 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 14 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 januari 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. NIKKELS, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 januari 2019 legt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een inreisverbod op voor de duur van acht jaar.

Dit is de bestreden beslissing, en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : B. Y.

voornaam : J.
geboortedatum : 05.05.1993
geboorteplaats : Goma
nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18.01.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Brugge op 18.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 04.10.2016 en 31.07.2017 die hem betekend werden respectievelijk op 07.10.2016 en 03.08.2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft in België vier verzoeken tot internationale bescherming ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing:

- 1e verzoek op 07.04.2016 afgewezen op 19.01.2017 door RVV
- 2e verzoek op 22.05.2017 afgewezen op 17.07.2017 door CGVS
- 3e verzoek op 15.12.2017 afgewezen op 27.02.2018 door CGVS
- 4e verzoek op 10.04.2018 afgewezen op 02.10.2018 door RVV

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

- Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Op 05.03.2018 heeft betrokkene een definitieve veroordeling opgelopen van 12 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Brugge voor aanranding van de eerbaarheid. Gezien het karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

*Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het 'non bis in idem'-beginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"Verzoekende partij werd door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie correctionele rechtbank veroordeeld voor de feiten waar het inreisverbod op gebaseerd is. Het opgelegde inreisverbod is bijgevolg een schending van het non bis in idem principe.

Het inreisverbod dat werd opgelegd werd gemotiveerd op basis van de veroordeling die verzoekende partij opliep door de correctionele rechtbank van Brugge. Verzoekende partij werd schuldig bevonden voor aanranding van de eerbaarheid.

De verzoekende partij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden, waarbij de tenuitvoerlegging van deze straf werd uitgesteld voor een termijn van drie jaar (stuk 4).

Er kan aldus geen twijfel bestaan over het feit dat verzoekende partij reeds gestraft werd voor de hierboven aangehaalde feiten. Aangezien het inreisverbod werd opgelegd op basis van feiten waar verzoekende partij reeds werd veroordeeld, maakt de bestreden beslissing een duidelijke schending uit van het non bis in idem-principe, zoals vastgelegd in artikel 4.1 van het zevende aanvullende protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens:

"Niemand wordt opnieuw berecht of gestraft in een strafrechtelijke procedure binnen de rechtsmacht van dezelfde Staat voor een strafbaar feit waarvoor hij reeds onherroepelijk is vrijgesproken of veroordeeld overeenkomstig de wet en het strafprocesrecht van die Staat."

Op grond hiervan is de bestreden beslissing ongeldig. Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond."

2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In haar eerste middel maakt de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke manier de bestreden beslissing artikel 74/11 van de vreemdelingenwet schendt. Dit onderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat zij door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie correctionele rechtbank, werd veroordeeld voor de feiten waar het inreisverbod op gebaseerd is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 5 maart 2018 door voornoemde rechtbank op strafgebied werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden met uitstel van drie jaar en uit alle rechten werd ontzet voor een termijn van vijf jaar.

Het feit dat de verzoekende partij op strafrechtelijk gebied reeds een veroordeling opliep, verhindert de verwerende partij niet om hieruit op verblijfsrechtelijk vlak conclusies te trekken. Het *adagium* “*non bis in idem*” belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (cf. RvS 7 december 2006, nr. 165.665). De verzoekende partij maakt een schending van het *adagium* “*non bis in idem*” niet aannemelijk.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het non-refoulementsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing, waarin een inreisverbod van acht jaar werd opgelegd, schendt artikel 3 van het EVRM en vormt een inbreuk op het non – refoulementbeginsel. Er wordt door de verwerende partij in de bestreden beslissing GEEN actuele afweging van artikel 3 E.V.R.M. gemaakt, waardoor de materiële motiveringsplicht, in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel, wordt geschonden.

De bestreden beslissing strookt niet met de wettelijke bepalingen. Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. (...) De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De verwerende partij dient dus rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met art. 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt trouwens dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat ment rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011 – 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er kan en mag van de verwerende partij bijgevolg verwacht worden dat zij dergelijke beslissing niet zomaar verantwoord met verwijzing naar een algemene standaardformulering doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij deze administratieve beslissing heeft genomen in deze concrete situatie, zoals deze van de verzoekende partij, temeer deze bestreden beslissing verstrekken heeft voor de verzoekende partij.

Het opleggen van een inreisverbod van acht jaar werd helemaal niet gemotiveerd, er gebeurde zelfs geen enkele verwijzing naar de concrete feiten:

“Op 05.03.2018 heeft betrokkene een definitieve veroordeling opgelopen van 12 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Brugge voor aanranding van de eerbaarheid. Gezien het karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.” (stuk 1)

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Gelet op de preciaire situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, is het de plicht van de verwerende partij om voorafgaandelijk aan de beslissing na te gaan of de te nemen beslissing al dan niet in strijd is met hogere rechtsnormen.

Dergelijke afwegingen dienen inderdaad in de bestreden beslissing zelf te worden gemaakt en te worden gemotiveerd. Huidig inreisverbod verhindert immers de verzoekende partij acht jaar lang om zichzelf in veiligheid te brengen.

De bestreden beslissing maakt bijgevolg een schending uit van het beginsel van nonrefoulementbeginsel.

Artikel 3 EVRM beschermt de verzoekende partij tegen blootstelling aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 3 EVRM garandeert een absoluut recht, hieruit volgt dat elke staat verplicht is om eventuele aanwijzingen van een reëel risico conform art. 3 EVRM effectief te onderzoeken.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele manier afgeleid worden dat ten aanzien van verzoekende partij zelfs maar de minste toetsing van zijn inreisverbod aan artikel 3 EVRM werd uitgevoerd. Dit getuigt dan ook van een ontzettend grote onzorgvuldigheid gezien het feit dat verzoekende partij wel degelijk te kennen geeft een vrees te koesteren in geval van terugkeer.

Gezien er geen actuele afweging werd gemaakt van artikel 3 EVRM, wordt de materiële motiveringsverplichting, in samenhang met de op de verwerende partij rustende zorgvuldigheidsplicht, geschonden (RvV 30 september 2013, nr. 111 133).

In hoofde van verzoekende partij zijn wel degelijk elementen aanwezig die een schending van artikel 3 EVRM op zijn minst waarschijnlijk maken en waarvan de verwerende partij intussen op de hoogte zou moeten zijn.

Verzoekende partij dreigt bij terugkeer naar Congo vermoord te worden. Verzoekende partij is namelijk de oprichter van de groep ‘J. T.’. Het doel van deze beweging was te protesteren tegen verkrachtingen, de plundering van het land, de moorden en samenzweringen van het Congolese, Rwandese en Oegandese leger.

Verzoekende partij richtte deze groep op na een ontmoeting met pater Vincent Makozi.

Omwille van de oprichting van deze groep werd verzoekende partij bedreigd en aangevallen. In juli 2015 kwamen mannen in uniform naar zijn huis, waar ze zijn vrouw misbruikten. Tevens dreigden ze verzoekende partij te vermoorden. Na dit incident besloot verzoekende partij onder te duiken.

Op 20 maart 2016 werd pater Makozi vermoord (stuk 3, Reveil FM International Freddy Mulongo, RDC : On a assassiné le père Assomptionniste Vincent Machozi pour tuer les infos, 24 mars 2016). Dit toont aan dat verzoekende partij een gegronde vrees heeft om vervolgd, gefolterd of zelfs vermoord te worden in Congo. Zoals reeds aangehaald had verzoekende partij een nauwe band met pater Makozi, die omwille van politieke redenen vermoord werd.

Bij een uitzetting naar Congo is er dus wel degelijk een reële mogelijkheid dat de verzoekende partij er zal worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

Bijgevolg kan de verzoekende partij zich niet zomaar naar het land van herkomst begeven. De bestreden beslissing, waarbij een niet afdoende gemotiveerd inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd, schendt artikel 3 E.V.R.M. Bijgevolg wordt ook het beginsel van non – refoulement geschonden.

Aan de verzoekende partij een inreisverbod betekenen, wetende dat een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is, schendt bovendien ook de materiële motiveringsverplichting, in samenhang met de op de verwerende partij rustende zorgvuldigheidsplicht.

Gelet op bovengaande argumentering dient dit middel gegrond te worden verklaard.

Dit getuigt dan ook van een ontzettend grote onzorgvuldigheid gezien het feit dat verzoekende partij wel degelijk te kennen geeft een vrees te koesteren in geval van terugkeer.”

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

In haar tweede middel maakt de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke manier de bestreden beslissing artikel 74/11 van de vreemdelingenwet schendt. Dit onderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar tweede middel dat de verwerende partij rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Er kan en mag volgens de verzoekende partij van de verwerende partij bijgevolg verwacht worden dat zij dergelijke beslissing niet zomaar verantwoordt met verwijzing naar een algemene standaardformulering, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij deze administratieve beslissing heeft genomen in deze concrete situatie, zoals deze van de verzoekende partij, temeer deze bestreden beslissing verstrekken gevolgen heeft voor de verzoekende partij. Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd, dan zou zij volgens de verzoekende partij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier, waarop internationale bepalingen van toepassing zijn. Gelet op de precaire situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, is het volgens haar de plicht van de verwerende partij om, voorafgaandelijk aan de beslissing, na te gaan of de te nemen beslissing al dan niet in strijd is met hogere rechtsnormen.

Dergelijke afwegingen dienen inderdaad in de bestreden beslissing zelf te worden gemaakt en te worden gemotiveerd. Huidig inreisverbod verhindert immers de verzoekende partij acht jaar lang om zichzelf in veiligheid te brengen. De bestreden beslissing maakt volgens de verzoekende partij bijgevolg een schending uit van het beginsel van non-refoulement. De verzoekende partij verwijst naar artikel 3 van het EVRM en stelt dat niet de minste toetsing van het inreisverbod aan artikel 3 van het EVRM werd uitgevoerd. De verzoekende partij stelt dat zij vreest voor haar leven bij een terugkeer naar Congo, en verduidelijkt de feitelijke omstandigheden die daartoe hebben geleid.

Waar de verzoekende partij stelt dat het inreisverbod van acht jaar niet werd gemotiveerd, kan zij niet gevolgd worden. De bestreden beslissing bevat immers meerdere expliciete motieven: *“Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Op 05.03.2018 heeft betrokkene een definitieve veroordeling opgelopen van 12 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Brugge voor aanranding van de eerbaarheid. Gezien het karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13”*. Wat de feiten betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij deze bovendien niet betwist. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk met welke specifieke elementen van haar geval geen rekening zou gehouden zijn.

Waar de verzoekende partij in haar tweede middel een schending van het non-refoulementsbegin­sel en artikel 3 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De bestreden beslissing kan dan ook niet als gevolg hebben dat het non-refoulementsbegin­sel of artikel 3 van het EVRM geschonden zouden worden. De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 januari 2019 heeft aangevochten. Dit blijkt evenmin uit de gegevens waarover de Raad beschikt. Deze beslissing is dan ook definitief. Aangezien de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 januari 2019 niet heeft aangevochten, heeft zij vandaag ook geen belang meer bij het aanvoeren van het non-refoulementsbegin­sel en artikel 3 van het EVRM. Dit onderdeel van het tweede middel is dan ook niet ontvankelijk.

Bovendien merkt de Raad op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift toegeeft dat haar verzoek om internationale bescherming tot viermaal toe werd afgewezen. De betreffende stukken bevinden zich in het administratief dossier en daaruit blijkt bovendien dat het Commissariaat-generaal de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigerde omdat het relaas van de verzoekende partij op essentiële punten niet geloofwaardig was. Het beroep tegen de eerste en tweede asielaanvraag van de verzoekende partij werd bovendien afgewezen door de Raad. In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij nu naar dezelfde feiten als die zij heeft aangehaald tijdens haar asielprocedure en die in diverse procedures al als ongeloofwaardig werden beoordeeld. Zij maakt enige vrees voor haar leven in Congo dan ook niet aannemelijk.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbegin­sel, van het zorgvuldigheidsbegin­sel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar derde middel als volgt toe:

“Eveneens blijkt uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet volgt dat een inreisverbod “kan” opgelegd worden indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In casu heeft de verwerende partij ervoor geopteerd aan de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen van acht jaar. Uit de bijlage 13 sexies kan niet worden afgeleid waarom dergelijke lange duur van het inreisverbod gerechtvaardigd is en er niet voor een kortere termijn wordt geopteerd.

De verwerende partij faalt opnieuw in de op haar rustende materiële motiveringsverplichting. Het opleggen van een inreisverbod van acht jaar werd slechts summier gemotiveerd:

“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.” (stuk 1).

Echter, een loutere verwijzing naar het illegaal verblijf en de veroordeling van verzoekende partij, kan onmogelijk volstaan om een inreisverbod van acht jaar te rechtvaardigen. De materiële motiveringsverplichting wordt, in samenhang met de op de verwerende partij rustende zorgvuldigheidsplicht, wordt geschonden.

Naar analogie verwijst de verzoekende partij vooreerst naar artikel 35 van de wet tot wijziging van de Verblijfwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, waar, voor unieburgers en hun familie, wordt bepaald dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen redenen zijn om te besluiten tot een bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid. Bijgevolg kan verzoekende partij, op grond van zijn eerdere strafrechtelijke veroordeling, onmogelijk beschouwd worden als een ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Bovendien dient opnieuw te worden verwezen naar de specifieke omstandigheden eigen aan deze zaak. Immers, de verzoekende partij werd door de rechtbank van eerste aanleg West – Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie correctioneel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden, waarbij de tenuitvoerlegging werd uitgesteld voor een termijn van drie jaar.

Het is overduidelijk dat de rechtbank meende dat de verzoekende partij een tweede kans verdiende. Echter is het opmerkelijk dat hierover geen spoor is terug te vinden in de bestreden beslissing.

Belangrijk is trouwens deze argumentatie in het vonnis van de correctionele rechtbank in Brugge:

“Gelet op het blanco strafregister van beklaagde, zijn oprecht schuldbesef en zijn persoonlijke situatie, is de rechtbank van oordeel uitstel van tenuitvoerlegging te kunnen verlenen voor de op te leggen bestraffing, zoals hierna bepaald.” (Stuk 4, Vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie correctionele rechtbank van 5 maart 2018, verzoekende partij zet vet en onderlijnt)

De aandacht dient bovendien gevestigd te worden op het feit dat verzoekende partij de feiten niet ontkent, noch minimaliseert en dat er bovendien geen andere feiten waarvoor verzoekende partij werd veroordeeld, gekend zijn.

Het is immers pas wanneer een vreemdeling herhaaldelijk ernstige strafbare feiten pleegt of een houding aanneemt die indruist tegen de fundamentele waarden van ons rechtsstelsel, de feiten in aanmerking kunnen worden genomen teneinde te bepalen of iemand een ernstig gevaar is voor de openbare orde (naar analogie Gent 24 februari 2015, NJW 2005, 1064, noot S. Bouckaert). Bezwaarlijk is dit het geval in hoofde van de verzoekende partij.

Op grond van al het bovenstaande kan er onmogelijk besloten worden dat verzoekende partij op heden een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Bovendien blijkt dat de verzoekende partij reeds genoeg ‘gestraft’ is geweest. Louter op basis van deze veroordeling een inreisverbod van acht jaar opleggen, is volstrekt disproportioneel. De verwerende partij schendt bijgevolg het proportionaliteitsbeginsel.

Er zijn geen aanwijzingen meer van “onaangepast” en “niet te tolereren” gedrag. Het kan onmogelijk de bedoeling zijn dat de toekomst van de verzoekende partij voor acht jaar wordt gehypothekeerd door één fout uit het verleden. De houding, gedrag en ingesteldheid van de verzoekende partij botsen geenszins manifest met onze samenleving.

De bestreden beslissing is behept met verschillende lacunes, en dient bijgevolg vernietigd te worden.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

In haar derde middel stelt de verzoekende partij vooreerst dat uit de bijlage 13*sexies* niet kan worden afgeleid waarom dergelijke lange duur van het inreisverbod gerechtvaardigd is en er niet voor een kortere termijn wordt gepochteerd. De verzoekende partij stelt dat een loutere verwijzing naar het illegaal verblijf en de veroordeling van de verzoekende partij onmogelijk kan volstaan om een inreisverbod van acht jaar te rechtvaardigen.

Uit de bespreking van het tweede middel is reeds gebleken dat de bestreden beslissing wel degelijk uitgebreide en uitdrukkelijke motieven bevat waarom *in casu* wordt gekozen voor een inreisverbod van acht jaar. Het is, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk duidelijk waarom wordt gekozen voor een termijn van acht jaar.

De verzoekende partij verwijst verder naar artikel 35 van de wet tot wijziging van de verblijfwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, waar volgens de verzoekende partij, voor unieburgers en hun familie, wordt bepaald dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen redenen zijn om te besluiten tot een bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid. Bijgevolg kan de verzoekende partij volgens haar, op grond van haar eerdere strafrechtelijke veroordeling, onmogelijk beschouwd worden als een ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid. De verzoekende partij verwijst opnieuw naar de specifieke omstandigheden eigen aan deze zaak. Zij stelt dat zij door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie correctioneel, veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden, waarbij de tenuitvoerlegging werd uitgesteld voor een termijn van drie jaar. Het is volgens de verzoekende partij overduidelijk dat de rechtbank meende dat de verzoekende partij een tweede kans verdiende. Echter is het volgens de verzoekende partij opmerkelijk dat hierover geen spoor is terug te vinden in de bestreden beslissing. De rechtbank oordeelde dat "*Gelet op het blanco strafregister van beklaagde, zijn oprecht schuldbesef en zijn persoonlijke situatie, de rechtbank van oordeel (is) uitstel van tenuitvoerlegging te kunnen verlenen voor de op te leggen bestraffing, zoals hierna bepaald.*". De verzoekende partij vestigt er verder de aandacht op dat zij de feiten niet ontkent, noch minimaliseert, en dat er bovendien geen andere feiten gekend zijn waarvoor de verzoekende partij werd veroordeeld. Het is volgens de verzoekende partij pas wanneer een vreemdeling herhaaldelijk ernstige strafbare feiten pleegt of een houding aanneemt die indruist tegen de fundamentele waarden van ons rechtsstelsel, dat die feiten in aanmerking kunnen worden genomen om te bepalen of iemand een ernstig gevaar is voor de openbare orde. De verzoekende partij stelt dat onmogelijk kan besloten worden dat zij op heden een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: “2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.” Uit zowel de nationale wetsbepaling, als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. *In casu* werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. In dit verband wijst de Raad erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient *in casu* dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van acht jaar berust. Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de minister moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd.

Evenmin is het begrip gedefinieerd in de vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) heeft in de zaak *Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie* (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip “gevaar voor de openbare orde” in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen “openbare orde” en “openbare veiligheid” op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie oa. HvJ 10 februari 2000, C-340/97, *Nazli*; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Zh. en O* en HvJ 15 februari 2016, C-601/15 *J.N.* (grote kamer)).

Uit het arrest C-554/13 (*Zh. en O*) blijkt dat de verwerende partij, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 46). Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit is in tegenstelling tot artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, die de grondslag vormt voor een bevel om het grondgebied te verlaten, tegen iemand die *“door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.”* In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde. In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat, indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. *“Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt.”* Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip *“gevaar voor de openbare orde”* hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest *Gaydarov*, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip *“gevaar voor de openbare orde”* alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

Uit de bestreden beslissing moet dus blijken waarom de gemachtigde meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. *In casu* wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: *“Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Op 05.03.2018 heeft betrokkene een definitieve veroordeling opgelopen van 12 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Brugge voor aanranding van de eerbaarheid. Gezien het karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 5 maart 2018 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden met uitstel voor drie jaar, wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list, of die mogelijk werd gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer. De feiten dateren van 1 januari 2017. In dit verband wijst de Raad erop dat een strafrechtelijke veroordeling kan meegenomen worden in het individueel onderzoek waarom iemand een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, maar dat *in casu* blijkt dat het gaat om ernstige feiten die bovendien pas dateren van 1 januari 2017 en dus recent zijn. Bovendien blijkt uit het vonnis van 5 maart 2018 dat de rechtbank stelde dat *“beklaagde de hem ten laste gelegde feiten (betwist). Hij vraagt in hoofdorde de vrijspraak (...)”*. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij de feiten gewoon heeft toegegeven. De rechtbank oordeelde verder dat *“De feiten onder de enige tenlastelegging zijn ernstig*

en getuigen van een gebrek aan verantwoordelijkheidszin en seksueel normbesef. Een duidelijke maatschappelijke terechtwijzing dringt zich op". Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijken geven van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie ook HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*). Gezien de ernst van de feiten en hun recente karakter is dat *in casu* ook het geval. Het Hof stelt echter ook dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest *Gaydarov*, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In de bestreden beslissing wordt expliciet verwezen naar het karakter en de ernst van de feiten. Dit volstaat om aan te tonen dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. De motivering dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde volstaat in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande concludeert de Raad dat de gemachtigde, gebruik makend van zijn discretionaire bevoegdheid ter zake, voldoende heeft aangetoond waarom de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU